

Cristos prin timp si spatiu

Cornel Stan,

Gazele arse tasneau cu o forta imensa prin cele doua duze, izbindu-se de aerul din atmosfera. Doar ca atmosfera era mai mare si nu se lasa impinsa, drept care gazele se arcuiau si imi catapultau rucsacul in care se afla motorul, fixat bine pe spatele meu, spre cer. Actiune si reactiune. Imensitatea albastra ma fascina.

Ma inaltam perfect vertical, redusesem viteza ca la o plimbare cu cabrioletul pentru a savura imaginile cu miile de cumulusi albi si pufosi care pasteau raze de soare. Numai ca aerul ma impingea acum si din lateral, nu numai de jos. Nu, nu era vant, nu, aerul din atmosfera se tine insa scai de pamant, e lipicios foc. Drept care, chiar daca ma inaltam, ramasesem exact deasupra locului din care plecasem.

Mai sus, sus de tot, unde nu mai este aer, lucrurile s-ar fi schimbat, dupa impulsul meu vertical as fi vazut pamantul invartindu-se sub mine, cu noua sute de kilometri la ora pe paralela de pe care luasem startul, indepartandu-ma de valul care duce lumina dinspre China spre California. Dar ce, eu nu stiu sa reactionez? Avand destula inaltime schimbai directia pe orizontala si o luai contra valului, proptindu-ma putin cu jetul de gaze in atmosfera din spate. Ar fi trebuit sa se intunece si mai repede decat atunci cand stateam in aer deasupra punctului de lansare, dar cerul se deschidea din ce in ce mai mult, pana cand lumina ajunse stralucitoare, orbitoare. Cuprins de o emotie indescriptibila, descoperii brusc in acea stralucire un chip seren, de o imensa bunatate, care se intindea pe tot cerul. Aproape imperceptibil, apareea si disparea, pana cand am inteles ca radiatia lui avea legatura cu intensitatea emotiei mele. Imi arata cu o miscare abia sesizabila a ochilor pamantul

de sub mine.

In acea stralucire a cerului un chip seren, emanand o imensa bunatate, se desfasura pe tot spatiul, aparand si disparand in functie de intensitatea emotiei mele.

O adunatura imensa de table pestrute langa un Babilon de beton, plat, dar plin de tentacule: hipermarketuri, megamarketuri, giga... tera... asa a ajuns Terra. In mijlocul Babilonului se inaltau turlele unei biserici.

In toate hipermegagigaterahalele se gaseau cam aceleasi lucruri: iaurt colorat, chiloti din doua sireturi, unul orizontal si unul vertical, televizoare extraplatale si curbate, oua imense de ciocolata, pentru Pasti, topite si returnate din Mos Craciunii care mai erau in rafturi cu o saptamana inainte, laptopuri de la micro la giga, tancuri si mitraliere de jucarie - in marime aproape de nejuccarie, ananas, banane, mango, papaya.

Domitian, o progenitura grasulie, cu tesuturile mustind de sucuri colorate la moda, isi tarsiia mergatorii plini de neon printre rafturi. In urma lui se opintea o mamica uscata, vopsita, fardata, surescitata si depasita de volumul si greutatea ofrandelor de Sfintele Sarbatori din carutul de sarma, pentru odoras.

- Ti-am zis ca vreau laptopul ala giga! - Iubitel, dar ai unul la fel acasa! - Ce, esti proasta, ala cu softuri vechi de o luna, sa rada colegii de mine - Vedeti ce destept e frumosul mamii, o sa ajunga manager de concern IT pe Colentina, in blocul OD 14, ca taica-su, ii sugera uscata vopsita din ochi unei trecatoare consternate. In zona centrala a Babilonului, acolo unde se intersectau imensele culoare din toate directiile, trona biserica, ale carei turle ieseau prin acoperisul platului hipersupermarket.

- Dac a ce miroase din shopul ala - Nu e shop, mama, e biserica, din care vine miros de tamaie. - Vreau si eu un borcan, daivezi sa fie mega! - Nu, nu e Nutella puisor, nu se mananca! - Atunci la ce dracuue buna - Pai asa, ca sa spele pacatele, odrasla mamii. - Asa, ca la statia de spalare cu perii colorate si luminate, unde-si baga tata SUV-ul, mereu cu secretara blonduta in dreapta, dupa ce-i baga o suta lu ala cu salopeta neagra, ca sa-l lase o

jumaode ora sub periie Vreau si eu la spalat pacate.

Uscata surescitata lua toate lucrurile din carut, de frica sa nu fie furate, si se infiltra cu ele, chinuindu-se, prin usa stramta a bisericii, urmata de odrasla, care era, oricum, prevazatoare pe un asemenea teren necunoscut.

Un tinerel nebarbierit, cu sutana neagra si potcap asemenea, ai carui ochi vicleni tradau multa smecherie, masura scurt odrasla simandicoasa si adipoasa, lalaind nazal:

- Hai sa-ti binecuvantez flacaiasul de Sfintele Pasti, fiica mea. La asa oooo odrasla talentata (lalaise, de fapt, tare-n tata) face doua sute. - De lei se impacienta mamica. - Nu cucoana, ce dracue, de euro, ca nu jucam popa prostu ! In acel moment se auzi brusc un sunet adanc, din rarunchii pamantului. Disparu si Babilonul, si biserica, si popa, si odrasla cu ma-sa. Spatiul, universul fu reformat in chipul care nu mai era seren, ci manios. Prin ochii lui se vedea un templu...

Pe sub colonade si prin firide misunau negustori de obiecte de cult contrafacute, de faina, ulei si porumbei, dar mai ales traficanti de valuta. Chipul urias capata trup si se lasa la dimensiunea bisnitarilor, admonestandu-i aspru:

- Ce-ati facut din lacasul Domnului, bicisnicilor, un hipermarket in care speculati imboldurile si instinctele oamenilor slabi de inger, care, dusi de toate lucrurile astea amagitoare, colorate si otravite uita pentru ce au venit de fapt aici<</p>

Se porni sa le rastoarne tarabele si rafturile, lovind pe cei din stanga si din dreapta, cu o franghie groasa.

- Asta este Casa Tatalui Meu, deschisa tuturor oamenilor cu suflet curat si cu buna credinta, de oriunde ar veni ei, Casa in care fiinta isi lumineaza spiritul.

Ramasesem suspendat in cer, privind-L cu imensa admiratie.

In urmatoarea secventa, care nu avea masura de timp, poate va fi fost o clipa sau o vesnicie, chipul Lui parasi corpul de acolo, de jos, din acea dimensiune marunta, reproiectandu-se pe intregul cer. Chipul sangera, pe frunte

avea o coroana de spini, din el radia o durere imensa, dar ramasese seren, seren ca eternitatea...

Avui pentru un moment impresia ca din ochii lui scaparasera scurt doua raze, care imi activasera propulsia. Frontul zorilor, desfasurat peste glob, ma lua cu el luminand intinderi de nisip pe care ici si colo zburau ca din cratere caramizile caselor atinse de obuze, paduri care ardeau, lungi caravane pe roti poticnindu-se pe drumuri, grupuri de refugiati, biserici mari, somptuoase, catunuri uitate de lume, cu bordeie de chirpici.

Ma prabuseam intr-un abis imens de spatiu si timp, dar nu imi era frica. Ramasei atarnat pe un fum de tamaie emanat din catedrala Arhiepiscopiei. Pe faleza, in fata Cazinoului, se plimbau perechi iesite de la slujba de Pasti, femei cu rochite subtiri, pastelate sau inflorate, barbati cu camasi albe cu maneca scurta si pantaloni cu dunga bine calcata. Nu tu bluzita cu sfarcuri atarnand peste megadecolteu, nici pantalonasi scurti din care sa debordeze fesele, nici blugi burlan, zdrentuiti sau jerpeliti. Pe terasa de la Cazinou canta in surdina Sile Dinicu, cu orchestra lui de Cafe Concert, lumea de la mese bea spirit rece, Murfatlar cu Borsec.

Pe o banca de pe faleza sedeau niste pubertarei care-si lasasera parintii la spirit. Unul avea o carte mare, cu foi groase, lucioase, ca de album de picturi. In carte erau intr-adevar picturi, dar nu flori de Tonitza, ci avioane, rachete, motoare cu opt cilindri, turboreactoare, multe sectionate, ca in cartile de anatomie. Si ce culori! Nu ar fi dat cartea asta pe nici o masinarie monstruoasa colorata, de plastic sau metal, din lume. Pe nici un laptop cu inteligenta artificiala, ce, nu o avea pe a lui, naturala Cartea i-o daruise un turist strain pe plaja Trei Papuci, cu un an in urma, probabil ca nu i-ar mai fi incaput in valiza la intoarcere. Textul nu il intelegea, era intr-o limba necunoscuta lui. Dar ce nevoie ar fi avut de texte Le povestea baietilor, pe banca, ce se intampla in turboreactorul pe care il vedeau sectionat, strabatut de fluxuri colorate:

- Vedeti aerul ingramadindu-se in tubul de aspiratie Milioane de bobite albastre de oxigen, cu platose facute din de cele verzi de azot, o armata la atac! - Alla Turca, fredona o fata mai rasarita.

Baietii pufnira in ras.

- Si in compresor ce executa - Pai Galopul Banditilor de Strauss tatal, tropaie si se invart. - Pana se fac maioneza, lipiti de pereti! adauga baiatul cu cartea. Parca imi auzeam propria voce, sau poate... - ... dar mai apoi, in camera de ardere Intreba un baietas carn si pistruiat. - Pai acolo, e ca la Rovine - spuse vocea mea - albastrii lui Baiazid se fac rosii, de la sagetile cu foc pe care le iau in cap de la vitejii lui Mircea! - Si verzii, intreba un baiat cu ochelari rotunzi, foarte atent la actiune. - Verzii sunt ca niste platose de fier, trec prin compresor si prin foc presati, dar nevatamati. - Chiar asa, fara muzicaÄf - Cum fara, nu auziti, ratatataaa... acolo incepe simfonia a cincea de Beethoven, rase fata. - Si bobitele de oxigen se umflau, si de atata presiune plezneau - zise vocea mea. - Iar presiunea din resturile lor gazoase ajungea in turbina, iarasi Johann Strauss, cu piruete invers decat in compresori rase ochelaristul. - Tot Strauss, dar fiul, cu Polka Furioso, pufni domnisoara.

Doamne, cat de omeneste radeau pubertareii de atata socializare naturala, locala si nevirtuala.

- Si dupa turbina , voi sa stie fata

Posesorul cartii visa:

- Pai dupa ce lasau ceva presiune in turbina care trebuia sa invarta compresorul, cealalta o ejectau printr-o duza, cu putere, ca dintr-un cauciuc la care i-a sarit ventilul. - Sii - Si cum, sio Uita-te acolo, pe mare, cum vrea baiatul ala din barca sa arunce apa inapoi cu vasele, dar apa, care e mult mai mare, nu se lasa aruncata, ci il azvarle ea pe el inainte, cu barca lui cu tot. - Pai si daca ar fi cu barca intr-o cada mare, acasag intreba nesigur unul mai rasarit, care statea in picioare. - Pai atunci l-ar certa maica-sa ca a inundat baia, zvarlind ca prostul cu vasele apa din cada peste bord. Iar barca ar fi ramas pe loc. - Deci aerul te impinge si el cu motorul asta, pentru ca e tot atat de mare precum marea, cazu pe ganduri pistruiatul.

Imi erau asa de dragi! Dar stransei chingile la rucsacul meu turbomotorizat si o luai peste mare, pe deasupra lui Sile Dinicu, care prinsese firul cu Strauss. Incepu dansul.

La orizont, acolo unde Marea Neagra cu valuri blande intalnea cerul, doi ochi imensi radiau spre pamant bucurie.

Cristos a inviat!
